



Arrest

nr. 237 977 van 6 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 236 209 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 mei 2020, waarbij de debatten worden heropend en de partijen opgeroepen worden te verschijnen op de openbare terechtzitting van 22 juni 2020 om 14.30u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor verzoeker, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 18 november 2019 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 januari 2020 krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing.

Op 27 mei 2019 dient verzoeker, samen met een aantal familieleden, een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 30 december 2019 onontvankelijk verklaard. Verzoeker dient tegen voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in, bij de Raad gekend onder nr. 244 602. De Raad verwerpt het beroep bij arrest nr. 237 976 van 6 juli 2020.

De bestreden beslissing luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw 0), die verklaart te heten (1),

naam : F. voornaam : A. geboortedatum : (...)2000 geboorteplaats : Struga

nationaliteit : Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 13/09/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing

a) Schending van artikel 3 EVRM, artikel 6 EVRM, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoeker al enige tijd in België verblijft. Zijn humanitaire regularisatieaanvraag werd onontvankelijk verklaard. Doch hier heeft verzoeker beroep tegen ingediend. Het is niet omdat de regularisatieaanvraag overeenkomstig artikel 9bis geweigerd werd. dat verzoeker, ongeveer tegelijkertijd met de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken conform artikel 9bis, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kan krijgen. Des te meer niet omdat verzoeker nog recht heeft om beroep in te dienen tegen deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering van het verzoekschrift conform artikel 9bis, en dat ook heeft ingediend. Het is niet omdat het verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd werd. dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing niet kan vernietigen. Oftewel: verzoeker dient nog steeds recht te hebben op een vol waardig beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel heeft betekend om het grondgebied te verlaten, belet verzoeker om het recht op beroep tegen deze beslissing op een volwaardige manier uit te oefenen, hetgeen uiteraard strijdig is met artikel 6 van het EVRM, dat bepaalt:

Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak. binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld. wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijd, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging:

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging:

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen:

(d) de getuigen à charge te ondervragen ofte doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge:

(e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk. indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

Hieruit blijkt dat indien er (hoger) beroep mogelijk is. dit moet voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM.

Eveneens kan hier verwezen worden naar het Belgisch Arbitragehof (momenteel Grondwettelijk Hof):

"Wanneer de wetgever in het rechtsmiddel van hoger beroep voorziet. moet hij daarbij een eerlijk verloop van de procedure waarborgen Het recht op toegang tot de rechter, dat een onderdeel is van het recht op een eerlijk proces, kan worden onderworpen aan ontvankelijkheidsvoorwaarden, met name wat betreft het instellen van een rechtsmiddel. Die voorwaarden mogen echter niet ertoe leiden dat het recht op zodanige wijze wordt beperkt dat de kern ervan wordt aangetast. Dit zou het geval zijn wanneer de beperkingen geen wettig doel nastreven of indien er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel." (Arbitragehof nr. 2/7002 van 9 januari 2002)

Het dient benadrukt te worden dat het recht op eerlijk verloop van de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals voorzien in artikel 6 EVRM. geschonden is, indien verzoeker ondertussen ook een bevel om het grondgebied te verlaten hebben betekend gekregen, met alle gevolgen van dien: verplichting om het grondgebied te verlaten, principieel geen recht op opvang. ..., ...

Dat de motivering van de beslissing omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, door de Dienst Vreemdelingenzaken, minstens niet correct is gebeurd. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker. De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991. Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden. Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van het verzoekschrift blijkt dat de inhoud de verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te

maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

Artikel 13 van het EVRM bepaalt: *“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”*

Aldus blijkt dat een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel steeds samen dient te worden aangevoerd met een ander door het EVRM gewaarborgde recht. In casu voert verzoeker een daadwerkelijk rechtsmiddel aan in combinatie met een schending van artikel 6 van het EVRM, het recht op een eerlijk proces. Hij voert aldus een schending aan van een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het recht op een daadwerkelijk proces. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM hanteert het EHRM een autonome, van nationale rechtssystemen onafhankelijke, uitleg bij de bepaling van de reikwijdte van dit artikel. Daarbij wordt onder meer gekeken naar de belangen die voor de procespartij op het spel staan, de complexiteit van de wetgeving en de procedure en de mate waarin de procespartij in staat is om zichzelf effectief te verdedigen. De diverse waarborgen van een eerlijk proces, zoals gegarandeerd door artikel 6 van het EVRM, gelden bij de vaststelling van “civil rights and obligations” (“burgerlijke rechten en verplichtingen”) en ter zake van een “criminal charge” (“strafvervolgning”). De uitleg van de zojuist genoemde termen is derhalve bepalend voor de vraag of men zich op de garanties van artikel 6 van het EVRM kan beroepen.

Onder “civil rights and obligations” vallen volgens autonome Straatsburgse uitleg vrijwel alle civielrechtelijke en bestuursrechtelijke geschillen. Het gaat hierbij om naar nationaal recht erkende of verdedigbare rechten en verplichtingen, waarbij niet doorslaggevend is of een geschil naar nationaal recht als civielrechtelijk wordt gezien. Dit betekent dat vrijwel alle geschillen onder het toepassingsbereik van artikel 6 van het EVRM vallen, met uitzondering van geschillen over politieke rechten als het kiesrecht, geschillen met betrekking tot de toelating en verwijdering van vreemdelingen, fiscale procedures en (arbeidsrechtelijke) geschillen van ambtenaren voor zover, naar nationaal recht, toegang voor deze categorie van ambtenaren tot de rechter uitdrukkelijk is uitgesloten en deze uitsluiting op objectieve gronden van staatsbelang gerechtvaardigd kan worden.

In casu wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij zich dienstig kan beroepen op artikel 6 van het EVRM. Er kan niet ontkend worden dat huidig geschil betrekking heeft op toelating en de verwijdering van vreemdelingen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een hypothetische schending van artikel 3 van het EVRM volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2020, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat hij bij zijn terugkeer het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 van het EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker. De Raad benadrukt dat de asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd afgesloten met een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Er is dan ook geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Wat betreft de kritiek dat er geen rekening werd gehouden met het door hem ingestelde beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 30 december 2019 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, laat de Raad gelden dat de genoemde beslissing rechtsgeldig en uitvoerbaar moeten worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook RvS 9 november 1994, nr. 50.134, RvS 1994, z.p.; RvS 20 oktober 1994, RvS 1994, z.p.; RvS 28 juni 1993, nr. 43.513, RvS 1993, z.p.; en a contrario: artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet). Verzoeker dient tegen voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in, bij de Raad gekend onder nr. 244 602. De Raad verwerpt het beroep bij arrest nr. 237 976 van 6 juli 2020.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet:

bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, RvS 1992, z.p.).

De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC